

hans Skikkelse et besynderlig ulegemligt og samtidig kæmpemæssigt Indtryk mod Taagehimlens graablaa Dunst; ogsaa hans Holdning og Gang fik i disse Omgivelser et Præg af overjordisk Højhed.

Hun forstod i dette Øjeblik, hvad hun engang havde hørt Fiskerne tale om, at han mindede dem om Kristus paa Alterbilledet i Sandinge Kirke. End ikke Straalekransen manglede. Ved et mærkeligt Tilfælde stod nemlig Solen lige bag ham, omtrent i Højde med hans Hoved, hvor den skimtedes gennem Skyerne som en mat, maanestor Lysskive, der ganske lignede en Glorie, som blot var anbragt lidt for lavt.

„Nu haaber jeg, det er tilfredsstillende!“ sagde Pateren og rejste sig efter fuldbragt Gerning.

Men skønt Emanuels Skikkelse nu var dukket under Synslinien, blev Ragnhild staaende som en Støtte. Med et bestandig mere forundret, tilsidst helt forfærdet Udtryk blev hun ved at stirre hen imod den Plet, hvor han forsvandt.

„Vil De sige mig, Pastor Petersen,“ sagde hun omsider og lagde en skælvende Haand paa hans Arm. „Er det mig, der pludselig er bleven gal . . . eller hvorledes forholder det sig? Ser De ogsaa tre Sole paa Himlen i dette Øjeblik?“

„Hvad siger De? Tre Sole?“

„Ja. Se, der . . . og der . . . og der!“

„Ja sandelig! De har Ret! . . . De har virkelig Ret!“

Det forholdt sig rigtigt. Paa hver sin Side af Solen, men i temmelig stor Afstand fra den, saaes i Skyerne en maanestor Lysplet, der blot var en ubetydelig Smule mattere end den egentlige Sol og svagt regnbuefarvet langs den indvendige Rand.

„Men hvad er alt dette for Trolldom!“ brød hun tilsidst ganske ubehersket ud. „Hvor er det dog, De har fort mig hen? Og hvad er det . . . det store, sorte Kors derhenne?“ vedblev hun i stigende Rædsel